

Er is niet veel veranderd in de Hugo de Grootstraat, de kleine eengezinswoningen zien er nog net zo uit als tien jaar geleden. De kastanjeboom op het pleintje is iets groter geworden en de winkel op de hoek van de straat draagt nog steeds dezelfde naam. ‘Kruidenier de Wit, voor al uw dagelijkse boodschappen’ staat op het grote raam geschreven. Letta’s moeder deed er altijd boodschappen. Soms ging ze mee, dan kreeg ze een roodgekleurde lolly, die naar aardbeien smaakte.

Letta glimlacht even bij de herinnering en wandelt verder naar het huis met nummer zeventien. De eens donker- groene deur is nu helderrood geverfd. De gordijnen zijn half gesloten. Vroeger was de voortuin rijkelijk gevuld met bloemen, nu is hij bijna geheel voorzien van grote, grijze tegels.

Na haar dertiende verjaardag moesten ze verhuizen, omdat haar vader was ontslagen. Letta’s moeder was heel verdrietig geweest, ze had tranen met tuiten gehuild. De woning met een voor- en achtertuin werd omgeruild voor een flat met balkon, in de wijk waar ze nog steeds woont, samen met haar vriendin Emmy. Een paar maanden na hun vertrek vond haar vader opnieuw werk, maar het was te laat om de verhuizing ongedaan te maken. Ze zucht diep en loopt verder.

Twee vrouwen wandelen haar druk pratend tegemoet. Eén van hen duwt een donkerblauwe kinderwagen. Ze lachen, net op het moment dat ze haar voorbijlopen. Het zijn Ria en Wietske! Even twijfelt ze of ze iets zal

zeggen, maar loopt dan snel door. Waarschijnlijk kennen ze haar niet meer, het is al zo lang geleden. Wat zou ze in gods- naam moeten zeggen?

Ze gaat zitten op het bankje onder de kastanjeboom. Haar ouders zaten hier altijd te praten met buurtgeno- ten, als zij met de kinderen uit de buurt aan het spelen was. Haar vader hield haar onophoudelijk in de gaten, was voortdurend bezorgd dat er iets met zijn meisje zou gebeuren. Letta veegt over haar ogen.

Emmy, haar vriendin en huisgenote is voor haar werk naar één of ander congres. Lange, lamlendige, lege dagen strekten zich voor haar uit. De stilte was, zelfs met de radio aan, overal aanwezig geweest. Daarom had ze vandaag het besluit genomen om erop uit te trekken en haar oude buurt te gaan bezoeken, iets anders wist ze niet te bedenken.

Ze prakkiseert verder over Emmy, die een relatie aan het opbouwen is met Jeroen. Letta's grootste angst is dat ze zich willen gaan settelen en al plannen in die richting hebben. Ze weet niet of ze de flat in haar eentje kan be- talen. Ze schudt met haar hoofd. 'Je moet je pas zorgen maken als er daadwerkelijk iets aan de hand is,' zei haar moeder altijd. Als Jeroen bij Emmy intrekt, zal ze zelf haar biezen moeten pakken. Het beeld van een caravan dringt zich aan haar op.

Diep in gedachten loopt ze verder. Ze stapt van het trottoir om de straat over te steken. Op hetzelfde moment rijdt een truck luid toeterend rakelings langs haar heen. Ze deinst terug. Struikelend over de stoeprand valt ze op haar billen. De claxon galmt na in haar hoofd, terwijl ze trillend het rode gevaarte om de hoek ziet verdwijnen.